

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/158/2022
Identifikačné číslo spisu: 8613201041
Dátum vydania rozhodnutia: 19.12.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:8613201041.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a sudkýň JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a JUDr. Viery Nevedelovej, v spore žalobkyne : K. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXX/X, E., zastúpenej JUDr. Ivom Babjakom, advokátom, so sídlom Sov. hrdinov 200/33, Svidník, IČO: 42 227 534, proti žalovaným : 1/ Ing. N. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom vo E., N.. G. XXX/XX, zastúpenej JUDr. Danielom Tarbajom, advokátom so sídlom vo Stropkove, Zámocká 525/28, 2/ GURMÁN-AKTIV, s. r. o., so sídlom v Nových Zámkoch, Bitúnková č. 13, IČO 44 693 532, o zaplatenie 1 813,62 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. SK-7Cpr/1/2013 (predtým na pôvodnom Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 7 Cpr/1/2013), o dovolaní žalovanej 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 28. februára 2022, sp. zn. 8CoPr/2/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalobkyni priznáva voči žalovanej 1/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Žalovanej 2/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1.1 Okresný súd Svidník (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 8. júna 2021, č. k. 7 Cpr/1/2013-240, uložil žalovanej 1/ povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1 813,62 € s 8,75% ročným úrokom z omeškania zo sumy 392,64 € od 1. decembra 2012 do zaplatenia, zo sumy 392,64 € od 1. januára 2013 do zaplatenia, zo sumy 243,06 € od 1. februára 2013 do zaplatenia a zo sumy 785,28 € od 1. februára 2013 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), žalobu proti žalovanej 2/ zamietol (výrok II.), žalobkyni priznal proti žalovanej 1/ náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok III.) a žalovanej 2/ náhradu trov konania nepriznal (výrok IV.).

1.2. V dôvodoch rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že zmluvu o predaji podniku, ktorá bola uzavretá medzi žalovanou 1/ a právnym predchodcom žalovaného 2/ považoval len za fiktívnu.

Konštatoval, že zmluva o predaji podniku je neplatným právnym úkonom. Žalovaná 1/ nesplnila povinnosť najneskôr jednej mesiac predtým ako došlo k prechodu práv a povinností, písomne informovať zamestnancov o dátume prechodu, dôvodoch prechodu, pracovných, ekonomických a sociálnych dôsledkoch prechodu na predávajúceho. Za mesiac október 2012 žalobkyňa a ostatné spolupracovníčky neobdržali vyplatenú mzdu, žalovaná 1/ im oznámila, že toto urobí, ak predá podnik. Súd prvej inštancie poukázal na odpor voči platobnému rozkazu, kde žalovaná 1/ uznala pohľadávku žalobkyne, čo sa týka nevyplatenej mzdy za mesiace október, november a december 2012. Výkonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobkyňa bola na základe pracovnej zmluvy zaradená ako predavačka. Jednalo sa o výkon práce spojený s hmotnou zodpovednosťou, na ktorú je potrebné odborné vzdelanie. Z uvedeného dôvodu žalobkyňa mala byť zaradená najmenej do druhého stupňa náročnosti práce s koeficientom 1,2 minimálnej mzdy, čo predstavuje sumu 392,64 €. Z vymeriavacích základov na platenie poistného v nezamestnanosti za rok 2012 však vyplýva, že priemerná mesačná mzda žalobkyne v 3. štvrtroku 2012 dosiahla sumu 343,31 €, a teda nezodpovedá hodnote minimálnej mzdy. Z uvedených dôvodov v zmysle ustanovení zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Zákonník práce“ alebo „ZP“) súd priznal žalobkyňi minimálnu mesačnú mzdu za mesiace október, november a december od 01.12.2012 do 20.12.2012 v celkovej výške 1.028,34 € a zároveň aj nárok na náhradu mzdy v sume svojho priemerného mesačného zárobku za výpovednú dobu dvoch mesiacov podľa § 69 ods. 4 ZP vo výške 785,28 €, čo spolu predstavuje sumu 1.813,62 €.

2.1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 28. februára 2022, sp. zn. 8CoPr/2/2021 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% vo vzťahu k žalovanej 1/ a nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania medzi žalobkyňou a žalovanou 2/.

2.2. Stotožnil sa so svojimi inými rozhodnutiami týkajúcimi sa obdobných nárokov ďalších zamestnankýň žalobkyne 1/ a nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) III. ÚS 18/2016 z 29.11.2016, ktorým bolo jedno z týchto rozhodnutí preskúmané, pričom išlo o takmer identickú skutkovú i právnu situáciu. Podľa ústavného súdu konanie žalovanej 1/ nemôže požívať právnu ochranu, preto záver krajského súdu, že „nepriznanie postavenia žalovanej ako pasívne legitimovaného subjektu by nebolo voči navrhovateľke spravodlivé“, nemožno v okolnostiach prípadu považovať za arbitrárny, resp. za zjavne neodôvodnený. Ústavný súd konštatoval, že krajský súd dospel k záveru o neplatnosti zmluvy o predaji podniku pre rozpor prevodu s dobrými mravmi práve na základe vyhodnotenia rozhodných skutočností vyplývajúcich z vykonaných dôkazov. Pre doplnenie sa vysporiadal s námietkami o konateľstve A. W.. Odhliadnuc od skutočnosti, že v danom prípade išlo o fiktívny predaj podniku, odvolací súd pripomenul, že je nutné rozlišovať formálneho konateľa spoločnosti od toho, kým je spoločnosť reálne ovládaná. Za stavu neplatnosti zmluvy o predaji podniku z dôvodu rozporu s dobrými mravmi, všetky námietky odvolateľky (žalovanej 1/) sú neopodstatnené.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná 1/ (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Namietala nedostatky odôvodnenia, pričom za zásah do svojich procesných práv považovala právne závery súdu prvej inštancie o fiktívnosti zmluvy o predaji podniku. Dovolateľka údajne nebola upovedomená, že súd prvej inštancie vyhodnotí zmluvu o predaji podniku ako neplatný právny úkon a taktiež nerešpektoval viazanosť rozhodnutím odvolacieho súdu. Pokiaľ šlo o prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nesprávne odvolací súd vyriešil vymedzené právne otázky od ktorých záviselo rozhodnutie : 1. „Je potrebné, aby pre platnosť zmluvy o predaji podniku boli priamou súčasťou tejto zmluvy v rámci jej podpísaného znenia aj všetky na ňu sa vzťahujúce prílohy ?“; 2. „Je potrebné považovať za absolútne neplatný právny úkon - zmluvu o predaji podniku, ktorou sa prevádzajú všetky práva a povinnosti vyplývajúce aj z pracovnoprávných vzťahov, len z dôvodu, že túto uzatvára fyzická osoba - živnostník a právnická osoba, ktorej jediným spoločníkom a konateľom je totožná fyzická osoba ?“; 3. „Má zamestnanec nárok na odmenu/mzdu iba voči osobe, na základe pokynov ktorej vykonával závislú prácu ?“. V prípade negatívnej odpovede na otázky č. 1. a 2., dovolateľka predložila ďalšiu otázku : 4. „Je v konaní o náhradu mzdy pasívne vecne legitimovaný subjekt, ktorý je právnym predchodcom nového zamestnávateľa na základe platnej zmluvy o prevode podniku ?“ Ďalej poukazovala

na odlišný skutkový stav, ako bol zistený z vykonaných dôkazov. Poukázala na rozpor záverov súdov s § 28 ZP a § 480 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej „ObZ“) a tiež na svoju argumentáciu v konaní pred okresným súdom. Upozornila na príliš formalistické požiadavky na formuláciu zmluvy a ich ústavnú neudržateľnosť a princíp výkladu zmlúv, kedy má prioritu výklad, ktorý smeruje k platnosti a nie k neplatnosti. Z uvedených dôvodov navrhla, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4.1. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu považovala argumentáciu dovolateľky za nedôvodnú.

4.2. Žalovaná 2/ sa k dovolaniu nevyjadřila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovanej 1/ treba zamietnuť, pretože nie je dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

7. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

8.1. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolač dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Dovolačím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní.

8.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

9.1. Dovolačka v dovolaní namietala nedostatky odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, porušenie zásady predvídateľnosti rozhodnutia a svojvoľný postup konajúcich súdov.

9.2. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9.3. Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami,

argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Treba zdôrazniť, že len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje žiadne dôvody alebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť a súčasne aj dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

9.4. Najvyšší súd po preskúmaní veci nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalovanej 1/ na spravodlivý proces. Rozsudok súdu prvej inštancie podrobne uvádza, prečo súd žalobe vyhovel. Z rozsudku odvolacieho súdu vyplýva ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalovanej 1/, zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie a za týmto účelom aj doplnenie ďalších dôvodov, najmä vysporiadanie sa s podstatnými odvolacími námietkami. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v takomto prípade postačí, ak odvolací súd v rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a musí byť preto posudzované v kontexte s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým ako už bolo uvedené, vytvára organickú jednotu. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Žalovaná 1/ nedôvodne argumentuje, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný, nedostatočne odôvodnený a nepresvedčivý; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky. Odvolací i súd prvej inštancie dostatočne vysvetlili aj to, prečo považujú žalovanú 1/ za pasívne vecne legitimovanú v tomto spore (ako vyhodnotili okolnosti predaja podniku medzi žalovanými) a prečo bolo potrebné žalobu voči žalovanej 2/ zamietnuť.

9.5. Dovolací súd v tejto súvislosti tiež pripomína, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Pokiaľ dovolacia argumentácia žalovanej 1/ mala smerovať aj k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci súdmi nižšej inštancie (napr. o nesprávnom použití ustanovení právnych predpisov súdmi), potom namiataná nesprávnosť právneho posúdenia veci nie je procesnou vadou zmatocnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (viď R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

10.1. Pokiaľ žalovaná 1/ v dovolaní tiež mienila tvrdiť, že k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ CSP došlo prípadne aj nevykonaním navrhnutých dôkazov, resp. nesprávnymi skutkovými závermi, k tejto námietke dovolací súd uvádza, že rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa ustálila na názore, že nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu bez ďalšieho nezakladá procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (porovnaj tiež rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

10.2. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP

viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

11. Pokiaľ dovolateľka namietala možné porušenie princípu predvídateľnosti rozhodnutia, táto argumentácia nie je relevantná. Akoby náznakovo žalovaná 1/ tvrdí, že by mohlo dôjsť k porušeniu zákazu vydávania prekvapivých rozhodnutí. Toto sa však týka iba rozhodovania odvolacieho súdu, pokiaľ by nebolo rešpektované ustanovenie § 382 CSP, o čom v súdenej veci nemožno hovoriť. Pokiaľ k záveru o neplatnosti zmluvy o predaji podniku dospel súd prvej inštancie, mala možnosť takéto právne posúdenie namietat' v odvolaní a súd odvolací mal možnosť posúdiť závery súdu i argumentáciu odvolateľky, čo sa aj stalo. Pokiaľ malo dôjsť zo strany súdu prvej inštancie k nerešpektovaniu viazanosti jeho právnym názorom zo strany okresného súdu, mal samotný odvolací súd priestor túto nesprávnosť odstrániť. Keďže sa však so súdom prvej inštancie zhodli na podstatných otázkach pre meritórne rozhodnutie, nie je dovolaciemu súdu jasné, v čom by prípadné porušenie procesných práv žalovanej 1/ malo spočívať.

12. Na základe vyššie uvedeného možno vysloviť záver, že nebolo preukázané, že by odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd po zistení, že dovolanie žalovanej 1/ je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, avšak nedôvodné, pristúpil k skúmaniu existencie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 a § 432 CSP.

13. Druhým dôvodom prípustnosti v zmysle dovolania bola prípustnosť podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, teda dovolacím dôvodom bolo nesprávne právne posúdenie.

14. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

15. V ustanovení § 421 CSP je zakotvená záväznosť judikatúry ako nepriama záväznosť vyplývajúca z jej osobitnej povahy, kde rozpor s judikatúrou zakladá možnosť dovolacieho prieskumu. Prípustnosť dovolania je upravená tak, že je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/126/2017, 1Cdo/206/2017, 2Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 3Cdo/132/2017, 4Cdo/89/2017, 4Cdo/207/2017, 7Cdo/20/2017, 8Cdo/78/2017, 8Cdo/221/2017).

16. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Civilný sporový poriadok v § 432 ods. 2 CSP uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Dovolateľ je povinný uviesť právne

posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne a v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

17. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom.

18. Uplatnenie dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie vecí, predpokladá vymedzenie, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie vecí odvolacím súdom. Právnym posúdením vecí je činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnú normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia vecí preto nemožno vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav. Takáto argumentácia v podanom dovolaní absentuje.

19.1. Dovolateľka v dovolaní označila za dovolací dôvod § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, pričom vymedzila tri otázky a podmienene štvrtú. Pokiaľ ide o otázky č. 2 a 3, ich dôvodnosť dovolací súd neskúmal, nakoľko nejde o otázky na riešenie, ktorých je napadnuté rozhodnutie založené. Dôvodom neplatnosti zmluvy o predaji podniku totiž nie je výhradne ako tvrdí dovolateľka, že táto zmluva bola uzatvorená medzi živnostníkom a právnickou osobou, ktorej konateľom je tá istá fyzická osoba ako protistrana. Rovnako dôvodom, pre ktorý bola žalovanej 1/ uložená povinnosť doplatiť mzdu žalobkyni, nespočíval v tom, že žalobkyňa na základe jej pokynov vykonávala závislú prácu, ale skutočnosť, že z dôvodu neplatnosti zmluvy o predaji podniku ostala zamestnávateľom žalovaná 1/, žalobkyňa prácu naďalej v prospech dovolateľky vykonávala, a teda tá jej aj bola povinná platiť mzdu.

19.2. Podľa názoru dovolacieho súdu ani pokiaľ ide o otázku č. 1 nebola táto vymedzená v súlade so zákonom. Platí rovnaký záver o tom, že na jej riešení nebolo napadnuté rozhodnutie založené. Nekompletnosť príloh zmluvy o predaji podniku nebola jediným dôvodom určenia jej neplatnosti. Došlo aj k rozporu s dobrými mravmi a neplatnosť bola konštatovaná z dôvodu, že šlo o zmluvu fiktívnu (§ 39 Občianskeho zákonníka). Ak by totiž aj odvolací súd dospel v otázke potreby doplnenia príloh k zmluve k nesprávnemu záveru, na záver o fiktívnosti predmetnej zmluvy, resp. o rozpore s dobrými mravmi, by to nemalo žiadny vplyv. Pri tomto úsudku vychádzali konajúce súdy totiž i z iných skutkových okolností (nenahlásenie takejto zmeny Sociálnej poisťovni, zdravotným poisťovniam, porušenia ZP a pod.). Navyiac pri otázke č. 1 dovolateľka okrem jej sformulovania neuviedla žiadnu ďalšiu argumentáciu, nerozvinula svoje myšlienky, ani neuviedla v čom spočíva nesprávnosť právnych záverov konajúcich súdov. Preto dovolací súd nemohol svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú otázku eventuálne mala dovolateľka na mysli. Za týchto okolností dovolací súd nemohol pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný, či odvolací súd. Dovolací súd je v súlade s dispozičnou zásadou viazaný uplatnenými dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), vrátane ich obsahového i rozsahového vymedzenia, a z iných, než dovolateľom uplatnených dôvodov, napadnuté rozhodnutie preskúmať nemôže.

19.3. Ak v dovolaní absentuje vyššie uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa ustálila na názore, podľa ktorého sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia

odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní vecí, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP (9Cdo/73/2020).

19.4. Napriek tomu, že zo strany dovolateľky neboli závery o neplatnosti zmluvy o predaji podniku z dôvodu nepredloženia všetkých príloh pre potreby dovolacieho konania dostatočne spochybnené, považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že povinnou súčasťou zmluvy o predaji podniku sú náležitosti pomerne jednoznačne ustanovené v príslušných ustanoveniach ObZ (§ 476 až § 482). Ide napríklad o údaje o súhrne vecí, práv a záväzkov patriacich k podniku. Pokiaľ tieto náležitosti neboli súčasťou zmluvy o predaji podniku mali byť povinnou súčasťou jej príloh, tak ako je to bežné v obchodnom styku. Základnou zásadou zmluvného práva je, že príloha zmluvy musí byť jej neoddeliteľnou časťou, ak sa má na ňu prihliadať.

19.5. Otázkou č. 4. sa už dovolací súd nezaoberal, nakoľko bola podmienená negatívnou odpoveďou na otázku 1. a 2., k čomu dovolací súd nedospel.

19.6. Právne posúdenie okolností predaja podniku v predmetnej súvislosti si odvolací súd osvojil okrem iného zo svojich rozhodnutí, ktoré sa zaoberali obdobnými nárokmi spolupracovníčok žalobkyne a teda zamestnankýň žalovanej 1/. Okrem toho, že v dvoch prípadoch obstáli tieto rozhodnutia pred dovolacím prieskumom najvyššieho súdu (porovnaj uznesenia sp. zn. 3Cdo/262/2015 a sp. zn. 6Cdo/233/2019), prešlo toto právne posúdenie aj kontrolou ústavnosti vid' nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 18/2016.

20.1. Dovolacia argumentácia dovolateľky tak nezodpovedá požiadavkám stanoveným v § 421 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 431 až 435 CSP, pretože jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom neuviedla (konkrétne) právnu otázku, na ktorej odvolací súd založil svoje rozhodnutie, dostatočne neuviedla, ako ju riešil odvolací súd ani to, ako mala byť (konkrétne) právna otázka správne riešená. Dovolací súd poznamenáva, že samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, či sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, prípadne kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní žalobou uplatneného nároku, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP a § 431 až § 435 CSP

20.2. Dovolací súd preto dospel k záveru, že prípustnosť dovolania uplatneného dovolateľkou podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nie je daná.

21. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie vecí v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nie je prípustné a v časti namietajúcej vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP je síce prípustné, ale nie je dôvodné. Vzhľadom na uvedené dovolanie ako celok zamietol (§ 448 CSP).

22. Žalobkyňa bola v dovolacom konaní úspešná, preto jej dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči dovolateľke v plnom rozsahu. Žalovanej 2/ najvyšší súd trovy dovolacieho konania nepriznal, lebo jej žiadne trovy nevznikli.

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.